

„Nechte děti přicházet ke mně...“

Hošťálková 3. 9. 2017

Písně: 641, 537, 541, 497, 510

Čtení z Písma: 1.ep. Korintským 3, 11 - 23; Kazatel 12, 1. 13

Text kázání: ev. Marka 10, 13 - 16

Milí bratři a sestry,

máme tu tedy nový školní rok, začíná škola a s ní nové starosti jak rodičům, tak dětem. Doba dovolených a prázdninových radostí je za námi a čeká nás opět všední a obyčejná práce. Bude to trvat zase pár dní, než se aklimatizujeme, a my dospělí i děti si znovu zvykneme na nový režim dne. Děti opráší své odložené školní tašky, seženou dohromady knihy a sešity, které se jim hodí z minulého roku; rodiče s nimi musí na nákupy a obstarat vše další potřebné, není toho málo.

Na druhé straně si dobře uvědomujeme, jak je pro děti škola důležitá, poskytuje jim vědomosti a vzdělání, které by jinak rodiče svým dětem mohli nabídnout těžko. Pro každé dítě je vlastně škola takovým odrazovým můstkem do života. Kdo se odrazí lépe a s větší energií, ten také v životě dále doskočí. Je to takový počáteční zkušební kámen, na kterém se ukáže, kdo se k čemu hodí a na co má. Dá se říct, že na škole do velké míry spočívá celý dospělý život člověka. A rodiče to ví - dobré známky jejich dětí je těší, protože výhledy jsou slibné, špatné známky jim naopak přidávají starosti a vrásky na čele.

A přece by bylo špatné, kdybychom si mysleli, že lidský život stojí jen na tom a všechno záleží na vzdělání, vědomostech a slibné kariéře člověka. Slovo z knihy Kazatel nám připomíná to, na co často zapomínáme: **„Pamatuj na svého Stvořitele ve dnech svého mládí“**. Říká se nám tady: *„Člověče nezapomínej - a to už od útlého mládí - že nejvlastnějším pilířem a výzbrojí pro život je sám Bůh. On má ve tvém životě důležitější místo, než si často myslíš. Možná od něj nic nečekáš, naopak všecko očekáváš jen sám od sebe a neuvědomuješ si, že ve skutečnosti vše záleží jenom na něm.“* Proto **„Pamatuj!“** - ve dnech svého mládí, při svých dětech. I rodiče, kteří s Bohem ve svém životě počítají, často mají za to, že na prvním místě tu jsou povinnosti, které má dítě ke škole a pak teprve na druhém nebo třetím stojí to ostatní.

„Nechte děti přicházet ke mně a nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží.“ Tak to povědět Pán Ježíš lidem tenkrát, a stejně jej slyšíme i my dnes. Máme z tohoto textu zaslechnout tři důležité pravdy:

1. Děti potřebují přicházet k Ježíši
2. Dětem patří Království Boží
3. Děti jsou pro dospělé příkladem

1. Děti potřebují přicházet k Ježíši. Z textu slyšíme, že tehdejší rodiče chápali, že je dobré přivádět děti k Ježíši. Paradoxně to nechápali učedníci. Nejspíš si mysleli, že důležitější než děti jsou dospělí lidé. Možná si také řekli, že kolem je spousta vlivných, kteří se potřebují s Ježíšem setkat, aby se jejich životy změnily.

Možná viděli nemocné, kteří potřebovali uzdravení, zarmoucené, kteří potřebovali potěšení. Nepovažovali prostě děti za dost důležité. Jenže děti jsou pro Ježíše důležité. A potřebují to vědět děti i jejich rodiče. Proč jsou pro něj důležité? Protože Ježíš musí být od nejtěplejšího věku důležitý pro ně! Dítě, které vyroste bez poznání Pána Ježíše Krista, je o hodně ochuzeno a je velmi ohroženo. Naopak dítě, které vyrůstá s láskou ke Kristu, má položen dobrý základ k tomu, aby prožilo požehnaný život.

Když se dostaneme do rozhovoru s rodiči dětí, často je slyšíme říkat že to, jestli se děti pro cestu víry rozhodnou nebo ne, nechají na jejich svobodném rozhodnutí. To je ale tragický omyl. Nejsme tady od toho, abychom dali dítěti na výběr, ale abychom mu ukázali cestu a vedli je. Stejně jako učíme děti zdravě jíst, umývat si ruce, učit se, stejně jim máme ukazovat na to, že ve svém životě potřebují Ježíše a vést je k němu. Už na začátku Bible čteme Boží příkaz o vedení dětí: **„Tato má slova si vložte do srdce a do své duše... Budete jim vyučovat své syny (děti) a rozmlouvat o nich, ať budeš sedět doma nebo půjdeš cestou, ať budeš uléhat nebo vstávat.“** (5.Mojž. 11,18-19). Vždy a všude máme děti učit Božím cestám.

A nejen své. Máme působit tak, aby i děti, které nejsou k víře doma vedeny o Ježíši Kristu mohly slyšet a nacházet k němu cestu. Proto jsme vděční za přífarský tábor, který jsme tu o prázdninách měli, ale také za všechna setkání dětí i mládeže v průběhu roku a děkujeme všem, kteří se do této služby zapojují. Ale i my všichni se potřebujeme sami sebe ptát: Co děláme jako rodiče, prarodiče pro to, aby naše děti, vnuci či pravnuci přicházeli k Ježíši? Co mohu ještě udělat pro děti ve své rodině? Mohu je brát sebou do nedělní školy? Mohu je povzbudit k účasti na náboženství, na setkání mládeže? A možná, že je dítě také u sousedů, které by mohlo chodit do nedělní školy, možná by rodiče souhlasili, možná se můžeme zeptat. Je to dnes opravdu hodně těžký úkol, ale Bůh nás k tomu volá, protože Ježíš se touží s dětmi setkat.

2. Dětem patří Království Boží. „Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží.“ Ježíš tady říká, že království Boží náleží těm, kdo jsou jako děti. To znamená - právě i dětem. Co Ježíš myslí Královstvím Božím? Z kontextu je zřejmé, že mu jde o záchranu, spasení. Jde mu o stav, kdy Pánem člověka se stává On, svatý Bůh - i děti mohou patřit Bohu, být účastníky Božího království.

Často slyšíme, že se musíme rozhodnout následovat Ježíše Krista - to jistě. Ale to malé dítě, které třeba ještě neumí ani mluvit, se přece ještě nedokáže vědomě pro Ježíše rozhodnout. Ale Ježíš tady říká, že i jim patří Království nebeské. Nebe je otevřeno i pro děti, ale třeba i pro postižené, kteří nikdy svou víru nevyznají, protože to nedokážou. I jim patří království Boží, jsou spaseni skrze víru, která je Božím darem - není z našich skutků, takže se žádný dospělý nemůže chlubit. Bůh se dotýká našeho srdce a proměňuje je. A dělá to jak v srdci dospělých, kteří to chápou svým intelektem, tak v srdci dětí nebo postižených, kteří to pochopit nedokážou. Proto je tak důležité, abychom děti přinášeli Bohu, aby byly děti od malička obkloповány modlitbou, Božím slovem, společenstvím věřících, aby mohly od malička ve víře růst.

Je krásné slyšet člověka, který pokojně vyznává, že je vděčný za to, že jej kdysi rodiče přinesli ke křtu a pak jej vedli cestou víry. A on, když pak stál na vlastních nohách, se od Pána nikdy vědomě neodvrátil a i přes svou hříšnost jej mohl stále více poznávat a následovat. Toto je snad ten největší zázrak. Ano, možná raději slyšíme svědectví člověka, který byl alkoholikem, narkomanem, násilníkem, byl prostě na dně a pak uvěřil. To je skutečně přitažlivé. Ale díky Bohu za ty, kteří šli

vždy věrně za svým Pánem a nikdy od něj neodpadli. Přejeme si jistě, aby svědectví obou typů jen přibývalo.

3. Děti jsou pro dospělé příkladem. Máme z textu zaslechnout i to. Bible je plná paradoxů. Často po dětech chceme, aby se chovaly jako dospělí, přitom se ale podle Ježíše máme my chovat jako děti. Jistěže ne ve všem, ale v tom zásadním ano. Ježíš říká: **„Kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevejde“**. Ta Ježíšova věta neznamená, že musíme uvěřit v dětském věku, ani to, že nově narozené děti jsou bez hříchu a proto jsou pro nás příkladem. V té větě ale slyšíme, jakou vírou máme Boží království přijmout.

Jakou víru mají novorozené děti? Bezmezně důvěřují své matce, nedokáží nic jiného než přijmout to, co jim je nabídnuto. Tím se stávají příkladem toho, jak se přijímá Boží království. Nedokážeme nic víc, než přijmout Boží dar. To je ten reformační princip, který říká, že jsme spaseni pouhou milostí - ne z našich skutků. Spasení můžeme jen přijmout prostou vírou. A jak ve víře rosteme, Bůh si nás pak používá k tomu, abychom využívali své dary a sloužili mu, usilovali o život, který se mu líbí. Ale i v tom se potřebujeme plně a neustále spoléhat na našeho Pána. Spoléhejme na něj tedy, nebudeme nikdy litovat.

Je to tedy tak, že škola dává člověku do života velmi mnoho. Ale ještě mnohem víc člověku nabízí a dává Ježíš Kristus. On chce mít v srdci člověka své první a pevné místo a chce jej chránit před scestím, prázdnotou, slepými uličkami, do kterých se člověk bez Boha dostává. Lidský rozum, i kdyby byl sebebystřejší, nemůže Boha nahradit - a bez Boha snadno uvázne ve službách zlého. Kristus k sobě děti volá: **„Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží.“** Ať naše děti neprojdou ani tímto rokem, který je před námi, bez Ježíše Krista. Byla by to nenahraditelná škoda. Přivádějme je k němu, modleme se za ně, usilujme o to, aby se jim Ježíš Kristus stal Pánem. A ovšem, spoléhejme na něj také my, potáhne je i náš příklad. Vždy platilo a platí i dnes: **„Pamatuj na svého Stvořitele ve dnech svého mládí“**.

Amen.